

Det Anarkistiska Biblioteket

Pro-regeringsanarkister

Errico Malatesta

Errico Malatesta
Pro-regeringsanarkister
1916

sovversiva.wordpress.com
Översatt från "Malatesta – Life and Ideas"

sv.anarchistlibraries.net

1916

Ett manifest har just utkommit, undertecknat av Krapotkin, Grave, Malato och ett dussin andra gamla kamrater, i vilket de, med eko av Ententeregeringarnas anhängare som kräver en strid till slutet och krossandet av Tyskland, tar ställning mot varje tanke på ”förhastad fred”.

Kapitalistpressen publicerar med naturlig belåtenhet utdrag ur manifestet och presenterar det som verket av ”den internationella anarkiströrelsens ledare”.

Anarkister, av vilka nästan alla har förblivit sina övertygelser trogna, är skyldiga sig själva att protestera mot detta försök att inblanda anarkismen i fortsättandet av ett rovlustet slaktande som aldrig har lovat någon gagn till Rättvisans och Frihetens sak, och som nu visar sig vara totalt ofruktbar och resultatlös till och med från varje sidas härskares ståndpunkt.

Den goda tron och de goda avsikterna hos de som har undertecknat manifestet är bortom all fråga. Men hur smärtsamt det än må vara att vara oense med gamla vänner som har gjort så stora tjänster till det som förr var vår gemensamma sak, kan man inte – i ärlighetens namn och i intresse för vår rörelse för frigörelse – låta bli att ta avstånd från kamrater som anser sig kunna försona anarkistiska idéer och samarbeta med regeringar och kapitalistklasser i vissa länder i deras strid mot kapitalisterna och regeringarna i andra länder.

Under det nuvarande kriget har vi sett republikaner ställa sig i kungens tjänst, socialister göra gemensam sak med härskarklassen, labourister tjäna kapitalisters intressen; men i verkligheten är alla dessa människor, i varierande grad, konservativa – troende på Statens mission, och deras tvekan går att begripa då det enda botemedlet låg i förstörandet av varje regeringsboja och lösslappandet av den Sociala Revolutionen. Men en sådan tvekan är obegriplig i anarkisters fall.

Vi anser att staten är oförmögen till gott. På det internationella fältet samt i individuella relationer kan den endast bekämpa aggression genom att göra sig själv till aggressorn; den kan endast stävja brott genom att organisera och utföra ännu större brott.

Till och med vid antagandet – som är långt ifrån sanningen – att Tyskland ensamt var ansvarigt för det nuvarande kriget, bevisas det att så länge som regeringsmetoder klamras fast vid, kan Tyskland endast motstås genom kundanvändandet av all frihet och upplivande av alla reaktionens krafter. Förutom den folkliga Revolutionen finns det inget annat sätt att motstå hotet från en disciplinerad armé än att ha en starkare och mer disciplinerad armé; så att de barskaste antimilitaristerna, ifall de inte är anarkister och ifall de är rädda för statens förintande, oundvikligen leds till att bli ivriga militarister.

I själva verket har de i det problematiska hoppet om den preussiska militarismens krossande tagit avstånd från Frihetens hela anda och alla dess traditioner; de har preussifierat England och Frankrike; de har underkastat sig tsarismen; de har restaurerat den vacklande italienska tronen.

Kan anarkister godta detta sakernas tillstånd ett enda ögonblick utan att avsäga sig all rätt att kalla sig anarkister? För mig är till och med utländsk herravälde fört genom våld och ledande till revolt att föredra framför inhemskt förtryck accepterat fogligt, nästan tacksamt, i tron att vi genom detta sparas från ett värre ont.

Det är meningslöst att säga att detta är fråga om en exceptionell tid och att vi efter att ha bidragit till Ententens seger i ”detta krig” ska återgå, var och en i sitt läger, till kampen för våra ideal.

Ifall det är nödvändigt idag att arbeta i harmoni med regeringen och kapitalisten för att försvara oss mot ”det tyska hotet”, kommer det att vara nödvändigt efteråt, precis som under kriget.

Hur stort nederlaget än blir för den tyska armén – ifall det är sant att den kommer att besegras – kommer det aldrig att bli möjligt att förhindra de tyska patrioterna att tänka på, och förbereda, revansch; och patrioterna i de andra länderna kommer att, mycket förnuftigt enligt deras synsätt, vilja hålla sig i beredskap så att de inte åter tas oförberedda. Detta innebär att preussisk militarism kommer att göras permanent i reguljär i alla länder.

Vad ska då sägas om de självutnämnda anarkister som idag åtrår segern för en av de krigförande allianserna? Kommer de att fortsätta kalla sig för antimilitarister och predika avvapning, vägra att göra militärtjänst och predika sabotage mot nationalförsvaret, bara för att vid första bästa krigshot bli rekryteringsagenter åt de regeringar som de har försökt avvapna och lamslå?

Det kommer att sägas att dessa saker kommer att få ett slut när det tyska folket har gjort sig av med sina tyranner och upphört att vara ett hot mot Europa genom att förintta militarismen i sitt eget land. Men i fall så vore fallet kommer de tyskar som menar, och det med rätta, att engelskt och franskt herravälde (för att inte nämna tsarryskt) inte kommer att bli trevligare för tyskarna än tyskt herravälde för fransmän och engelsmän, att vilja vänta på att ryssarna och de andra först förintar sin egen militarism, och under tiden kommer de att stärka sitt eget lands armé.

Och hur länge kommer då revolutionen att försenas? Hur lång tid Anarkin? Måste vi alltid vänta på att de andra ska börja?

Uppförandelinjen för anarkister är klart och tydligt utmärkt genom själva logiken i vår strävan.

Kriget borde ha förhindrats genom att starta Revolutionen, eller åtminstone genom att göra regeringen rädd för Revolutionen. Antingen styrkan eller skickligheten har saknats för detta.

Fred bör framvingas genom att starta Revolutionen, eller åtminstone genom att hota göra det. Fram tills nu har styrkan eller skickligheten saknats.

Nå! Det finns bara ett botemedel; att göra bättre i framtiden. Mer än någonsin måste vi undvika kompromiss; fördjupa klyftan mellan kapitalister och löneslavar, mellan styrande och styrda; predika expropriering av privategendom och förstörandet av staten som de enda medlen att säkerställa broderskap mellan folken och Rättvisa och Frihet för alla; och vi måste förbereda för att uppnå dessa saker.

Under tiden tycks det enligt mig vara kriminellt att göra något som tenderar att förlänga kriget, som slaktar människor, förstör välstånd och hindrar återupptagandet av kampen för frigörelse. Det tycks för mig som att predikandet "krig till slutet" verkligen är att spela de tyska härskarnas spel, vilka bedrar sina undersåtar och inlammerar deras iver att slåss genom att övertyga dem om att deras motståndare vill krossa och förslava det tyska folket.

Låt vårt slagord idag som alltid vara: Ner med kapitalister och regeringar, alla kapitalister och alla regeringar!

Leve folken, alla folk!